

Bár az áhítat előtt pár perccel még szemerkélt az eső, több ezer ember mégis egy szívvel figyelt Steinbach József dunántúli püspök igehirdetésére a találkozó utolsó esti áhítatán. A nyitó istentisztelet óta nem sikerült áhítatot tartani a Nagyszínpadon, ezért csak most kerülhetett sor arra, hogy megnézzék, a 3300 résztvevő közül ki honnan érkezett a találkozóra. Jöttek Kenyából, Nigériából és Szomáliából, Irakból, Üzbegisztánból, Dél-Koreából és Tajvanból, Ausztráliából, az Egyesült Államokból és Kanadából, az Egyesült Királyságból, Franciaországból, Svájcban, Belgiumból, Németországból, Litvániából, Kárpátaljáról, Erdélyből, Felvidékről, Ausztriából, Szlovéniából, Horvátországból és a Délvidékről is.

„Végül, testvéreim, örüljete” – a választott textus alapján Steinbach József a keresztyén örömről beszélt. „Jézus Krisztusban megérintett bennünket az Isten. Az ő érintése rendet teremt bennünk, önmagunkra találunk. Nemcsak önmagunkra, hanem túllépve önmagunkon elindulunk a másik ember felé, hogy rá és egyben öröme is találjunk. Gyönyörűsége a keresztyén öröm témája” – fogalmazott a püspök. Ez az öröm valódi, állandó, független a külső körülményektől. „Nagyon sokat jelentett nekem a felismerés, hogy állapotunktól függetlenül ez a krisztusi mégis-öröm mindig ott van bennünk” – mondta az igehirdető, és hozzátette: „Jó látni benneteket, döbbenetes látvány ennyi fiatal együtt – az a feladatunk, hogy eljussunk erre az öröme, és egymást is erre hangoljuk a mindennapokban is. Az örömhöz szükségem van a másokra, az a feladatunk, hogy egymást öröme hangoljuk.” Hálát adott feleségéért, akinek derűs tekintetéből huszonöt éve merít erőt.

Nagyon sok a szomorú, elkeseredett fiatal. Honnan jön ez a krisztusi öröm? Steinbach József a Fil 4,4-et idézve elmondta: a mi örömünk Istenben van, mert ez az öröm a megváltott élet, az örök élet öröme. „Jó lenne, ha ez tudatosulna bennünk, és lehetne mindent lassabban, komolyabban, lényegre törőbben csinálni, mert van időnk, hiszen megváltott emberek vagyunk. Jézus nélkül viszont az életünk nem más, mint gyarló örömkísérletek sorozata, amelyek eleve kudarcra vannak ítélve” – figyelmeztetett az igehirdető.

„Urunk, növeld hitünket, érints meg, hogy önmagunkra, a másokra és öröme találjunk! Add meg az örömet, mert nélkül nem lehet élni, nélkül kiégünk, elszáradunk. Isten azonban mindig az öröm és az élet pártján áll. Tapasztalható az istentiszteleteinken ez az öröm, amikor megtapasztaljuk az Isten jelenlétét, és az Isten jövője tör be a jelenünkbe, a mennyből kapunk előízt. Add meg nekünk ezt az örömet, ahogy a tanítványok átérték a menny előízt, és átérték, hogy ez jó” – szólt a könyörgés a Nagyszínpadról. A menny előíze nem más, mint a jelenben élni tudás, letéve a múlt bánatát és a holnap aggodalmát. Márpedig jelenben lenni, Isten jelenében lenni nem más, mint maga az üdvösség. Ezt csak a találkozás adhatja meg vele, és megtapasztalhatjuk, hogy mindenkor lehet örülni őbenne, ajkunkon a menny előízéval.

Bagdán Zsuzsanna